

Vergaderjaar 1986–1987

19778

Het treffen van een inkomensvoorziening voor oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen van wie het inkomen duurzaam minder bedraagt dan het sociaal minimum en die als gevolg daarvan het bedrijf of beroep hebben beëindigd (Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen)

Nr. 4

VOORLOPIG VERSLAG

Vastgesteld 30 december 1986

De vaste Commissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid¹, belast met het voorbereidend onderzoek, brengt van haar voorlopige bevindingen als volgt verslag uit.

1. Algemeen

De leden van de C.D.A.-fractie hadden met instemming kennis genomen van het voorliggende wetsvoorstel waarmee uitvoering wordt gegeven aan de motie-Gerritse/Bosman (19260, nr. 28). Zij beschouwden een inkomensvoorziening voor oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen, zoals in het onderhavige wetsvoorstel wordt geregeld, als een belangrijke aanvulling op de onlangs door het parlement goedgekeurde wetsvoorstellen, die tezamen vorm geven aan het nieuwe stelsel van sociale zekerheid.

De leden van de C.D.A.-fractie merkten op dat door het onderhavige wetsvoorstel tegemoet gekomen wordt aan een reeds jaren bestaande maatschappelijke behoefte om ook aan oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen een inkomensvoorziening toe te kennen op het minimumniveau. Zij refereerden in dat verband aan het SER-advies van oktober 1976, waarin, afhankelijk van de budgettaire effecten en de prioriteiten in het overheidsbeleid, opnemng van zelfstandigen in de WWV werd bepleit. In 1984 kwam de SER met een negatief advies omtrent een verplichte werkloosheidsverzekering voor zelfstandigen. Wel bepleitte de SER in dat advies een inkomensvoorziening voor gewezen zelfstandigen op sociaal minimumniveau. Tegen die achtergrond is het wetsvoorstel een logisch uitvloeisel van de verschillende hierboven genoemde SER-adviezen.

Over de reden waarom deze leden voorstander zijn van een afzonderlijke wet, zouden zij nog nader komen te spreken.

Gelet op het feit dat het kabinet thans voorstelt de bestaande bedrijfsbeëindigingsregeling voor het midden- en kleinbedrijf in te trekken, stelden deze leden het op prijs te vernemen op welke wijze en met welk resultaat de organisaties voor het midden- en kleinbedrijf bij de totstandkoming van het onderhavige wetsvoorstel zijn betrokken. Voorts vroegen zij in hoeverre deze organisaties geïnformeerd zijn over de gevolgen van

¹ Samenstelling:

Leden: Nypels (D66), Weijers (CDA), Kraaijeveld-Wouters (CDA), voorzitter, Beckers-de Bruijn (PPR), Spieker (PvdA), Moor (PvdA), Gerritse (CDA), Buurmeijer (PvdA), ondervoorzitter, Rempt-Halmmans de Jongh (VVD), Groenman (D66), Oomen-Ruijten (CDA), Ter Veld (PvdA), Van Nieuwenhoven (PvdA), Dales (PvdA), Linschoten (VVD), Alders (PvdA), Kamp (VVD), Nijhuis (VVD), Leijinse (PvdA), Doelman-Pel (CDA), G. Terpstra (CDA), De Leeuw (CDA), Biesheuvel (CDA).

Plv. leden: Tommel (D66), Wolters (CDA), B. de Vries (CDA), Van Es (PSP), Worrell (PvdA), Kok (PvdA), Van Iersel (CDA), Vacature PvdA, Korhals (VVD), Engwirda (D66), Van Noord (CDA), Van der Vlies (SGP), Melkert (PvdA), Van Gelder (PvdA), De Grave (VVD), Wöltgens (PvdA), Franssen (VVD), Schutte (GPV), Knol (PvdA), Paulis (CDA), Soutendijk van Appeldoorn (CDA), Tuinstra (CDA), Leerling (RPF).

dit wetsvoorstel. Deze vragen leken hen met name relevant omdat in die sectoren sprake is van zeer uiteenlopende inkomens- en vermogensposities van zelfstandigen. Tegen die achtergrond was het deze leden niet geheel helder wat de oorzaak is dat op bladzijde 3 van de memorie van toelichting gesproken wordt over bedrijfsbeëindigingsregelingen en op bladzijde 4 wordt opgemerkt dat de bedrijfsbeëindigingsregeling voor het midden- en kleinbedrijf wordt ingetrokken; deze leden stelden het op prijs te vernemen welke regelingen thans blijven bestaan. Met betrekking tot de intrekking van de bedrijfsbeëindigingsregelingen vroegen de leden van de C.D.A.-fractie voorts of er bepaalde overgangsregelingen zullen worden getroffen. Is het de bedoeling dat gewezen zelfstandigen die nu gebruik maken van een bedrijfsbeëindigingsregeling «overgeheveld» worden naar de IOAZ? Wat zijn de eventuele inkomensgevolgen voor betrokkenen? De leden van de C.D.A.-fractie merkten hierbij op dat zij van mening zijn dat een discussie over de bedrijfsbeëindigingsregelingen in de desbetreffende sectoren gevoerd dient te worden.

De leden van de C.D.A.-fractie stemden in met een afzonderlijke regeling ten behoeve van gewezen zelfstandigen. Bij de discussie over de personenkring in de IOAW, welke eind 1985 en begin 1986 in de Tweede Kamer plaatsvond, hadden deze leden reeds hun standpunt inzake de positie van gewezen zelfstandigen uiteengezet. Reeds toen hadden zij hun voorkeur voor afzonderlijke regelgeving ten behoeve van zelfstandigen kenbaar gemaakt. In het kort brachten de leden van de C.D.A.-fractie de belangrijkste argumenten voor een afzonderlijke regeling in herinnering.

1. De verschillen in inkomens- en vermogenspositie tussen zelfstandigen en werknemers maken afzonderlijke wetgeving wenselijk. Naar de mening van de leden van de C.D.A.-fractie bevordert dit de inzichtelijkheid en duidelijkheid.

2. Bij de behandeling van de stelselherziening sociale zekerheid waren, naar de mening van deze leden de gevolgen van een opname van gewezen zelfstandigen in de IOAW niet goed te overzien. Om die reden hadden de leden van de C.D.A.-fractie toentertijd de regering in een motie verzocht de hoofdlijnen inzake wetsvoorstel IOAZ, zoals is weergegeven in de nota naar aanleiding van het eindverslag bij de Invoeringswet (19383), nader uit te werken in een wetsvoorstel.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. hadden kennis genomen van het wetsvoorstel. Zij hadden reeds tijdens de behandeling van de stelselherziening sociale zekerheid te kennen gegeven graag een regeling in de sociale zekerheid te zien voor oudere zelfstandigen, waarvan de bedrijfsresultaten structureel minder bedragen dan het sociale minimum. Zij hadden gewenst dat dit tegelijkertijd met de andere wijzigingen in de sociale zekerheid zijn beslag had gekregen en hadden daartoe een amendement ingediend. Zij hadden voorts gewenst dat het stelsel van sociale zekerheid niet met nog een wet vermeerdert zou worden en de onoverzichtelijkheid zodoende nog zou toenemen. Tevens achtten zij dit in strijd met een van de hoofddoelstellingen van de stelselherziening, te weten vereenvoudiging van het stelsel en vergroting van de doorzichtigheid. Zij herhaalden nog eens hun voorkeur dit onderwerp niet in een afzonderlijke wet te regelen.

Deze leden merkten voorts op dat waar het hier een nieuwe taak voor de gemeenten betreft met een vergrote instroom van uitkeringsgerechtigden, de Raad voor de Gemeentefinanciën ook dient te adviseren over de hoogte van de vergoeding aan de gemeentebesturen. Zij zouden van dit advies graag kennis kunnen dragen voordat de mondelinge behandeling van het wetsvoorstel een aanvang zal nemen.

Kan de staatssecretaris meedelen of er categorieën zijn en zo ja, welke, die noch in aanmerking kunnen komen voor IOAW, noch voor de IOAZ. Deze leden dachten daarbij in het bijzonder aan politieke ambtsdragers – bij voorbeeld raadsleden – of vertegenwoordigers die volledig op provisiebasis werken.

Ten slotte merkten zij op dat zij over tal van bepalingen, die gelijkkluidend zijn aan die in de IOAW, tijdens de behandeling van de IOAW in de Kamer zeer kritisch dan wel afwijzend hadden gestaan. Zij zouden dit niet herhalen, maar daarop wellicht in de verdere behandeling nog terug komen.

De leden van de V.V.D.-fractie hadden met instemming kennis genomen van het onderhavige wetsvoorstel. Deze leden hadden al tijdens de behandeling van de wetsvoorstellen in het kader van de stelselwijziging sociale zekerheid laten weten er bezwaar tegen te hebben dat gewezen zelfstandigen niet tot de personenkring van de IOAW behoorden. Met het onderhavige wetsvoorstel wordt de gewenste gelijkwaardige bescherming in de sociale zekerheid, voor gewezen zelfstandigen die noodgedwongen hun bedrijf of beroep moeten beëindigen, gerealiseerd. Zij hadden er begrip voor dat hiervoor, om de in de memorie van toelichting genoemde redenen een afzonderlijke regeling nodig is, omdat opneming in de IOAW deze wet te zeer zou compliceren. De leden van de V.V.D.-fractie konden zich verenigen met de in het wetsvoorstel aangegeven kring der recht-hebbenden. Zij konden zich eveneens in beginsel vinden in de gestelde bijzondere voorwaarden voor het recht op uitkering. Wel hadden zij in de memorie van toelichting de motivering voor de termijnen van respectievelijk drie en tien jaar gemist. Zij vroegen de bewindsman deze alsnog te specificeren.

De leden van de P.P.R.-fractie hadden met gemengde gevoelens van het voorliggende wetsvoorstel kennis genomen. Enerzijds achtten zij het een goede zaak dat er voor zelfstandigen een met de voor werknemers vergelijkbare inkomenszekerheid komt, al hadden zij bedenkingen tegen het opheffen van de regeling Bedrijfsbeëindigingshulp. Anderzijds hadden zij grote bezwaren tegen de evenknie van dit wetsvoorstel voor werknemers: de IOAW, en deze bezwaren strekken zich dan ook uit tot de IOAZ.

Het was de aan het woord zijnde leden opgevallen dat het kabinet weinig visie toont over wat men precies met een IOAZ wil bereiken in vergelijking tot de huidige voorzieningen voor gewezen zelfstandigen. Weliswaar is op aandringen van de Kamer het kabinet overgegaan tot het ontwerpen van de IOAZ en weliswaar is aan gewezen zelfstandigen bewust de toegang tot de nieuwe WW ontzegd, toch bleven er bij de P.P.R.-fractieleiden vragen bestaan. Hoe ziet het kabinet het verstrekken van inkomenszekerheid aan zelfstandigen in relatie tot de zekerheid die aan werknemers wordt verschaft? Tevens wensten zij van het kabinet een nadere uiteenzetting te vernemen omtrent de keuze om uitsluitend voor de oudere en arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen een inkomensvoorziening te treffen. De leeftijdsgrens van 55 jaar wordt door het kabinet gemotiveerd vanwege de min of meer parallelle grens in de IOAW. Waarom wordt dan beneden de leeftijd van 55 jaar niet naar een met werknemers vergelijkbare voorziening gezocht?

Indien zelfstandigen, jonger dan 55 jaar, hun bedrijf beëindigen vallen zij direct terug op de Algemene Bijstandswet, los van de vraag hoe lang zij hun bedrijf hebben uitgeoefend. De P.P.R.-fractieleiden vroegen het kabinet waarom niet ook voor zelfstandigen onder de grens van 55 jaar naar parallellen met werknemers is gezocht?

Naar de mening van deze leden zijn er goede gronden om alle zelfstandigen na beëindiging van hun bedrijf in ieder geval in aanmerking te laten komen voor de vervoluitkering binnen de nWW. Graag vernamen zij hierover de mening van het kabinet.

De P.P.R.-fractieleiden verzochten het kabinet voorts om een overzicht van alle inkomenszekerheidsregelingen voor zelfstandigen, inclusief zelfstandigen in de landbouw. Ten aanzien van deze laatste groep stelden zij bovendien de vraag waarom voor zelfstandigen in de landbouw wordt afgestapt van de structuurverbeterende regeling Bedrijfsbeëindigingshulp? Juist in de landbouw bestaat er toch een grond om te eindigen met het bedrijf vanwege de slechte structuur: overproductie?

Zij verzochten om een nadere vergelijking van de uitkeringsvoorwaarden tussen de BBH en de IOAZ. De bepalingen in artikel 2, lid d van paragraaf D, maar ook in artikel 3, lid c van deze paragraaf van de Hoofdlijnen bedrijfsbeëindigingshulp 1986 voor het Midden- en Kleinbedrijf zijn voor betrokkenen gunstiger dan de IOAZ. Graag vernamen deze leden hierop een reactie van het kabinet.

Het lid van de G.P.V.-fractie had met een mengeling van gevoelens kennis genomen van dit wetsvoorstel. De sociale wenselijkheid aanvullende voorzieningen te treffen voor oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte (gewezen) zelfstandigen kon worden onderschreven. De vraag rees echter of dit moet gebeuren in het kader van de stelselherziening sociale zekerheid. Immers, het stelsel wordt er verder door gecompliceerd. Is de positie van de zelfstandigen in de samenleving niet zo verschillend van die van werknemers dat het niet de allereerste gedachte hoeft te zijn voor zelfstandigen een regeling te treffen analoog aan die van de werknemers?

Dit lid was van oordeel dat de toelichting op dit punt ook niet helemaal consistent is. Enerzijds is het kabinet van oordeel dat zelfstandigen niet zouden dienen te worden opgenomen in de kring van rechthebbenden op een werkloosheidsuitkering omdat hun positie fundamenteel verschilt van die van werknemers. Anderzijds deelt het kabinet het oordeel van de Sociaal-Economische Raad dat een noodgedwongen beëindiging van het bedrijf of beroep de zelfstandige in een moeilijke sociale positie brengt, en dat de oorzaken van het ontstaan van de moeilijkheden niet principieel verschillen van die van werkloze werknemers. Hoe dient een en ander met elkaar in overeenstemming te worden gebracht? Zou het niet mogelijk zijn de positie van gewezen zelfstandigen te verbeteren door middel van een aanpassing van de bestaande bedrijfsbeëindigingsregelingen?

Het lid van de R.P.F.-fractie had met belangstelling kennisgenomen van het onderhavige wetsvoorstel. Hij stelde vast dat de voorgestelde regeling een leemte zal kunnen vullen in het nieuwe stelsel van sociale zekerheid dat op 1 januari 1987 van kracht wordt. Hij merkte daarbij op dat de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ) tevens is te beschouwen als een verbetering in vergelijking met het «oude» sociale zekerheidsstelsel, dat geen vergelijkbare regelingen kent.

Het hier aan het woord zijnde lid achtte het juist dat de staatssecretaris ten behoeve van gewezen zelfstandigen een afzonderlijke regeling wenst te treffen daar het vraagstuk van de genoemde groep wezenlijk verschilt met die van gewezen werknemers. De zelfstandige kiest bewust voor een bestaan dat in de regel veel minder (sociale) zekerheid biedt; ook de vermogenspositie zal veelal ingrijpend met die van een werknemer verschillen.

2. Invoering en overgangsregeling

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen waarom wordt voorgesteld de inwerkingtreding op 1 juli 1987 te doen zijn. Zij merkten op dat, indien mogelijk, een spoediger invoering door hen bijzonder op prijs wordt gesteld.

Over de ingangsdatum vroegen de leden van de P.v.d.A.-fractie of 1 juli 1987 de datum is waarop wettelijk de eerste uitkering kan worden gedaan. Zouden in dat geval op een eerdere datum wel aanvragen ingediend kunnen worden? Zij vroegen voorts wat de reden is dat voorgesteld is de wet op 1 juli 1987 in werking te doen treden. De tijd die B & W kunnen nemen om een beslissing voor te bereiden, die zelfs langer dan 6 maanden kan zijn, maakt dit wel mogelijk, terwijl dan ook het bedrijf nog beëindigd moet worden. Deze leden vonden overigens de reguliere tijd van 6 maanden erg lang. Wat zijn hiervoor de overwegingen

geweest? Zij meenden dat zich bij zelfstandigen ook omstandigheden kunnen voordoen die het zeer wenselijk, zelfs noodzakelijk maken het bedrijf in een veel kortere tijd dan 1½ jaar te beëindigen. Het kwam hun ongewenst voor dat op zo'n moment B & W nog niet gehouden zijn een beslissing te hebben genomen. Naar de mening van deze leden zou deze wet kunnen terugwerken tot 1 januari 1987, aangezien de gegevens, noodzakelijk om een positieve beslissing te kunnen nemen, met veel verder terugwerkende kracht moeten worden nagegaan. Wat is hierop de reactie van de staatssecretaris?

Zij meenden bovendien dat het wetsvoorstel niet naadloos aansluit bij de bedrijfsbeëindigingsregelingen van het midden- en kleinbedrijf en van landbouw en visserij. Er ontstaat naar hun mening een lacune voor degenen die hun bedrijf al wel beëindigd hebben op 1 juli 1987.

De mogelijkheid om tussen wal en schip te vallen doet zich naar zij meenden ook voor bij de RVO, omdat het voor die regeling voldoende is 5 jaar een bedrijf uitgeoefend te hebben en voor de IOAZ 10 jaar vereist kan zijn.

Zij verzochten om een opsomming van casusposities waarin de overgang van de af te schaffen regelingen naar de IOAZ op problemen stuit.

3. Een specifieke inkomensvoorziening voor oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen

Hiervóór hadden de P.P.R.-fractieleden al gewezen op het structurelement in de huidige regeling voor bedrijfsbeëindigingshulp met name voor landbouwers. Maar in het algemeen verwonderden zij zich over het ontbreken in de toelichting op het wetsvoorstel van een argumentatie waarom de vervanging van de bedrijfsbeëindigingshulp geen structuurelementen bevat. Kan het kabinet deze argumentatie alsnog geven?

4. Kring der rechthebbenden

Met betrekking tot de leeftijdsgrens van 55 jaar (artikel 2) merkten de leden van de C.D.A.-fractie het volgende op. Omdat volgens artikel 4, tweede lid, het bedrijf na de aanvraag voor een uitkering nog voor een periode van maximaal 1,5 jaar kan worden voortgezet, vroegen de leden van de C.D.A.-fractie of de zelfstandige reeds – op zijn vroegst – op 53,5-jarige leeftijd de IOAZ-uitkering kan aanvragen. Wanneer iemand voor de leeftijd van 54 jaar de uitkering aanvraagt dan weet die persoon uiterlijk binnen een half jaar – de gemeente dient namelijk binnen een half jaar te beslissen – of hij, indien hij na zijn 55ste jaar zijn bedrijf beëindigt, recht zal hebben op een IOAZ-uitkering. De leden van de C.D.A.-fractie vroegen of deze constatering juist is. Met betrekking tot de beslissingstermijn van zes maanden vroegen deze leden waarom niet wordt aangesloten bij de termijn van drie maanden in de IOAW (artikel 11, IOAW). Is een periode van zes maanden echt noodzakelijk?

In het vierde lid van dit artikel is bepaald dat bepaalde zelfstandigen die hun bedrijf uitoefenen in de vorm van een B.V. of N.V. recht kunnen hebben op een IOAZ-uitkering. In de memorie van toelichting wordt de problematiek van de directeur-groot aandeelhouder, die voorheen als werknemer in de zin van de werknemersverzekeringen werd beschouwd, aan de orde gesteld. Deze leden vernamen graag of voor alle betrokkenen inmiddels duidelijkheid bestaat omtrent hun status; zelfstandige of werknemer. De leden van de C.D.A.-fractie voorzagen geen problemen ten aanzien van zogenaamde nieuwe gevallen. Dit betreft dan personen die, na de belangrijke uitspraak van de Centrale Raad van Beroep over de positie van de directeur-groot aandeelhouder, een éénmans-B.V. hebben opgericht. In principe zou volgens deze leden een dergelijk persoon aangemerkt kunnen worden als zelfstandige, zodat de IOAZ voor betrok-

kene openstaat. Graag vernamen zij hierover het oordeel van de staatssecretaris.

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen zich af hoe in de toekomst de behandeling zal plaatsvinden in de sociale zekerheidswetgeving van de directeur-groot aandeelhouder. Zullen zij nu worden beschouwd als werknemer of niet? Is de consequentie van de recente uitspraak van de Centrale Raad van Beroep dat directeuren-groot aandeelhouder niet meer in aanmerking komen voor een nWW-uitkering? Komen zij derhalve wel in aanmerking voor een uitkering in het kader van dit wetsvoorstel? Hoe groot is naar raming deze groep?

De P.P.R.-fractieleiden vroegen nadere opheldering omtrent het gelijkstellen van de meewerkende echtgenoot met de gewezen zelfstandige. Waar legt het kabinet het onderscheid tussen de meewerkende echtgenoot en de zelfstandige? Kan door beiden aan de voorwaarden voor de IOAZ worden voldaan? Indien bij voorbeeld het inkomen uit het bedrijf minder is dan het wettelijk minimumloon, en de zelfstandige is jonger dan 55, de echtgenoot ouder en zij voldoen aan de overige voorwaarden, komen zij dan in aanmerking voor de IOAZ? Een vergelijkbare vraag stelden de P.P.R.-fractieleiden voor het denkbare geval dat niet de zelfstandige arbeidsongeschikt raakt, maar de echtgenoot. Komt men dan, indien het inkomen beneden het minimum ligt en het bedrijf langer dan 7 jaar is uitgeoefend, in aanmerking voor de IOAZ?

Het lid van de R.P.F.-fractie wenste te vernemen welk nut het heeft dat de meewerkende echtgenoot gelijkgesteld kan worden met de gewezen zelfstandige, nu in het wetsvoorstel wordt bepaald dat de gewezen zelfstandige en diens echtgenoot tezamen, gelijkelijk recht hebben op de uitkering. De uitkering krachtens de IOAZ is voor hen gezamenlijk bedoeld. Aan beiden kunnen voorwaarden met betrekking tot het recht op de uitkering worden gesteld. Staat een en ander in verband met de omstandigheid dat wellicht terzake van het recht op uitkering aan de niet-meewerkende echtgenoot minder stringente eisen, bij voorbeeld ten aanzien van eventuele arbeidsvoorwaarden, gesteld kunnen worden dan aan de echtgenoot die met de gewezen zelfstandige gelijkgesteld kan worden? Ten aanzien van de verhouding van de IOAZ tot de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemers (IOAW) vroeg het lid van de R.P.F.-fractie of er vermenging van rechten kan ontstaan, in het bijzonder wanneer de situatie zich voordoet dat een uitkeringsgerechtigde krachtens de IOAZ naderhand als werknemer arbeid verricht in dienstbetrekking en vervolgens wederom werkloos wordt.

5. Bijzondere voorwaarden voor het recht op uitkering

Hiervoor spraken de leden van de C.D.A.-fractie reeds over de eis dat de bedrijfsactiviteiten binnen anderhalf jaar na aanvraag van de uitkering dienen te worden beëindigd. In de toelichting op artikel 5 wordt gesteld dat de zelfstandige zelf dient aan te tonen dat de bedrijfsactiviteiten beëindigd zijn. Dit kan de zelfstandige onder andere aantonen door een verklaring van uitschrijving uit het handelsregister van de Kamer van Koophandel te overleggen. De leden van de C.D.A.-fractie vroegen of er situaties denkbaar zijn waarbij formele uitschrijving nog niet kan plaatsvinden, hoewel materieel de bedrijfsactiviteiten beëindigd zijn. Voorts meenden de leden van de C.D.A.-fractie dat de eis dat de aanvraag ingediend dient te worden op het moment dat de bedrijfsactiviteiten nog plaatsvinden in bepaalde gevallen op problemen kan stuiten. Hierbij dachten zij met name aan zelfstandigen, die op een gegeven moment gedeeltelijk arbeidsongeschikt worden en die vanwege de gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid feitelijk reeds hun bedrijfsactiviteiten hebben

beëindigd. Graag zouden zij van de staatssecretaris vernemen op welke wijze in een dergelijke situatie zal worden gehandeld.

In bijlage II in de nota naar aanleiding van het eindverslag van de Invoeringswet zijn bij punt 8 onder het kopje overige bepalingen een aantal opmerkingen gemaakt die naar de mening van de C.D.A.-fractieleden niet volledig zijn uitgewerkt. Hierbij dachten zij met name aan de positie van gedeeltelijk zelfstandigen, de positie van een bedrijf in faillissement en de mogelijke problematiek bij overdracht van de onderneming aan een derde (bij voorbeeld een naast familielid).

Met betrekking tot de beëindiging van het bedrijf zouden de leden van de C.D.A.-fractie graag geïnformeerd willen worden welk criterium – een formeel of een materieel criterium – bepalend zal zijn voor de vraag of er sprake is van een bedrijfsbeëindiging.

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen hierbij tevens naar de mate van fraudegevoeligheid van de IOAZ. In de memorie van toelichting hadden zij een dergelijke passage gemist. Zij verzochten de staatssecretaris de IOAZ op dit onderdeel te toetsen. Hierbij dachten de leden van de C.D.A.-fractie in het bijzonder aan de mate van fraudegevoeligheid van de beëindiging van de bedrijfsactiviteiten, met name wanneer het bedrijf wordt overgedragen aan een derde. Ook hadden zij vooralsnog de indruk dat de bepaling van vermogen en inkomen tot enige problemen zou kunnen leiden. In welke mate wordt bij voorbeeld rekening gehouden met goodwill, opgebouwde pensioenrechten, rechten op niet-ingegane lijfrenten, aandelen, recht van vruchtgebruik e.d. Wanneer een beherend vennoot in een commanditaire vennootschap zich terugtrekt als stille vennoot wordt de betrokken persoon dan geacht zijn bedrijfsactiviteiten te hebben beëindigd? Kan een stille vennoot aanspraak maken op een IOAZ-uitkering? Op het onderdeel inkomen uit vermogen zouden deze leden hierna nog expliciet ingaan.

Met betrekking tot de arbeidsverledeneis in de IOAZ vroegen de leden van de C.D.A.-fractie of de keuze voor aansluiting bij de bedrijfsbeëindigingsregeling MKB – namelijk 10 jaar – nader gemotiveerd kan worden. Waarom is niet gekozen voor een periode van 5 jaar, zoals in de landbouwregeling en – zij het indirect via de nWW – in de IOAW?

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen voorts of de eis van onafgebrokenheid in het tweede lid, sub 1 van artikel 4, alleen geldt ten aanzien van de drie jaar voorafgaand aan de beëindiging van het bedrijf. Welke criteria gelden voor de 7 jaar daarvoor? Moet in die 7 jaar ook onafgebroken zijn gewerkt?

De leden van de C.D.A.-fractie meenden dat dit niet blijkt uit de redactie van dit artikel. Een dergelijke eis voor een periode van 10 jaar zouden zij echter niet redelijk vinden. Zij constateerden dat er onduidelijkheid bestaat over de periode van 7 jaar. Hoeveel jaar moet er in die 7 jaar daadwerkelijk zijn gewerkt, hetzij als zelfstandige, hetzij als werknemer?

In artikel 4 wordt gesproken over een gemiddeld inkomen dat lager ligt dan f 26 100 per jaar. De leden van de C.D.A.-fractie vroegen of dit bedrag het bruto sociaal minimum van een zelfstandige is. Deze vraag stelden deze leden omdat in bijlage 2 in de nota naar aanleiding van het eindverslag bij de Invoeringswet wordt gesproken over een bruto sociaal minimum van f 30 400. Wat is de verklaring van deze verschillende bedragen, zo vroegen deze leden. Is het mogelijk dat in het ene bedrag rekening is gehouden met de opslagpremies en in het andere niet?

Het was de leden van de P.v.d.A.-fractie opgevallen dat de in het voorstel gehanteerde criteria niet steeds gelijk luiden en ook niet altijd even duidelijk zijn. Hoe wordt bij voorbeeld de inkomensgrens van artikel 4 berekend: bruto, netto, fiscaal of is er sprake van een bedrijfsinkomen? Worden er, als wordt gekeken naar het belastbaar inkomen, nog correcties toegepast? Hun was ook niet duidelijk hoe de verschillende criteria uitwerken bij

- zelfstandigen met meewerkende echtgenoten in fiscale zin;
- echtgenoten bij een vennootschap onder firma c.q. maatschap.

Met betrekking tot de vereiste duur van de zelfstandige bedrijfsuitoefening zagen deze leden graag een hardheidsclausule. Dit omdat er gevallen bekend zijn waarin materieel vast te stellen is dat het zelfstandig ondernemerschap werd uitgeoefend, terwijl aan een administratieve vereiste als bij voorbeeld inschrijving in de Handelsregisterwet, op een later tijdstip is voldaan.

De P.P.R.-fractieleden hadden twijfels omtrent de inkomenstoets. Het kabinet gaat er van uit dat de enige grond voor niet-verwijtbare werkloosheid kan zijn, dat de zelfstandige duurzaam een te gering inkomen behaalt uit het bedrijf of beroep. De leden van de P.P.R.-fractie uitten hierover bedenkingen. Weliswaar zullen vele problemen die een zelfstandig ondernemer kunnen nopen tot beëindiging van het bedrijf zich vertalen in een te laag inkomen, maar dat leek hen niet noodzakelijk en al helemaal niet het duurzame karakter van het te lage inkomen. Kan dit voorstel betekenen dat een zelfstandige eerst een beroep moet doen op de Rz voor aanvulling op het inkomen en pas na drie jaar en na sluiting van het bedrijf in aanmerking komt voor IOAZ?

Terecht naar het oordeel van het lid van de G.P.V.-fractie, wordt als voorwaarde voor het recht op de uitkering gehanteerd het niet-verwijtbaar zijn van de werkloosheid. Naar zijn oordeel is dit het kernpunt van de voorgestelde regeling, omdat juist bij zelfstandigen moeilijk is vast te stellen in hoeverre van verwijtbaarheid sprake is. Op dit centrale punt stelt de toelichting teleur. Hoe zal in de praktijk vastgesteld kunnen worden in hoeverre sprake is van verwijtbaarheid of niet? Pagina 6 van de memorie stelt dat voor het beoordelen van het recht op uitkering beslissend is of een aantal jaren het inkomen van de zelfstandige beneden het minimumniveau heeft gelegen en of de verwachting is dat dit ook in de komende jaren het geval zal zijn. Wordt aan beide voorwaarden voldaan dan wordt verondersteld dat er bij bedrijfsbeëindiging sprake is van onvrijwillige werkloosheid. Maar geringe inkomensperspectieven kunnen toch ook zijn toe te schrijven aan onzorgvuldige bedrijfsvoering?

Krachtens de bepalingen uit het voorliggend wetsvoorstel dienen de ondernemersactiviteiten te worden beëindigd binnen anderhalf jaar na de aanvraag van een IOAZ-uitkering, aldus constateerde het R.P.F.-fractielid. De staatssecretaris hoopt hiermee te voorkomen dat bedrijven door een inkomensgarantie van overheidswege in stand worden gehouden. Het was het hier aan het woord zijnde lid niet geheel duidelijk hoe dit laatste zich op enigerlei wijze voor zou kunnen doen, gezien het bepaalde in artikel 5, eerste lid. Immers, indien het recht op uitkering eerst na de beëindiging van beroep of bedrijf kan ontstaan, kan er voordien terzake van het uitoefenen van deze werkzaamheden geen sprake zijn van een inkomensgarantie vanwege de overheid. Het aan het woord zijnde lid stelde een nadere toelichting op de zin van genoemde termijn van anderhalf jaar zeer op prijs. Het fractielid van de R.P.F. kon zich in beginsel verenigen met het feit dat er in het onderhavige wetsvoorstel geen bepalingen inzake een wachttijd zijn opgenomen, met name omdat het wel inacht nemen van een wachttijd de vermogenspositie van gewezen zelfstandigen zou kunnen aantasten. Ten aanzien van de voorwaarden die worden gesteld aan de duur van het arbeidsverleden vroeg dit lid of het niet wenselijker zou zijn terug te rekenen vanaf het moment van toekenning in plaats van vanaf het moment van aanvraag. De periode tussen aanvraag en toekenningsbeslissing kan een niet onaanzienlijk tijdvak beslaan.

Het R.P.F.-fractielid betuigde instemming met de bepaling dat bij de verrekening van inkomsten uit arbeid met de uitkering een deel van die inkomsten wordt vrijgelaten. Ter toelichting merkte hij op dat binnen ons sociale zekerheidsstelsel de financiële prikkels al het mogelijke doen om zelf in het levensonderhoud te voorzien niet erg krachtig zijn, met alle nadelige gevolgen vandien.

Dit lid stelde voorts nog een aantal vragen met betrekking tot het vereiste van de beschikbaarheid van de echtgenoot voor de arbeidsmarkt. De beoordeling inzake de redelijkheid en de mogelijkheid van het stellen van voorwaarden zal geheel aan het uitvoeringsorgaan worden overgelaten. Het wetsvoorstel geeft slechts één situatie aan, waarin geen arbeidsvoorwaarden aan het recht op een IOAZ-uitkering mogen worden verbonden. Steeds heeft dit lid zich verzet tegen invoering van een arbeidsplicht in het streven naar individuele economische zelfstandigheid. Daarom zou het in de visie van dit lid minimaal noodzakelijk zijn indien er meerdere algemene regels worden gesteld die aangeven onder welke omstandigheden het stellen van de bedoelde voorwaarden als niet redelijk kan worden beschouwd. Daarbij valt te denken aan de situatie dat het gezin zorgbehoevende kinderen telt en het stellen van grenzen aan de leeftijd van de echtgenoot. Hij vroeg of de staatssecretaris bereid zou zijn deze bepalingen alsnog in de regeling op te nemen.

6. Inkomen uit vermogen

In de IOAZ wordt, in tegenstelling tot de IOAW, wel – zij het in beperkte mate – rekening gehouden met inkomen uit vermogen. De leden van de C.D.A.-fractie gingen in beginsel akkoord met een dergelijke afwijkende regeling in de IOAZ. Immers, de vermogenspositie van gewezen zelfstandigen is mede als gevolg van het vrijkomen van het ondernemingsvermogen gunstiger dan die van een werkloze werknemer. Waar in de motie-Gerritse/Bosman van 9 april 1986 wordt gesproken over het rekening houden met overeenkomsten en verschillen in sociaal-economische positie van oudere werknemers en zelfstandigen werd mede bedoeld op deze afwijkende vermogenspositie.

Volgens artikel 7, tweede lid, wordt bij de bepaling van het inkomen uit vermogen een deel van het vermogen buiten beschouwing gelaten. Dit deel bedraagt f 175 000. Inkomen uit vermogen wordt de zelfstandige geacht te genieten over het vermogensbestanddeel, dat boven de f 175 000 ligt. Als inkomen wordt (fictief) beschouwd 5% van het vermogen, dat boven de f 175 000 ligt. Dit inkomen wordt, evenals inkomen uit of in verband met arbeid, verrekend met de IOAZ-uitkering. Met betrekking tot deze regeling ten aanzien van inkomen uit vermogen stelden de leden van de C.D.A.-fractie de volgende vraag. Waarom is de grens bepaald op f 175 000, waarom niet op f 150 000 of f 200 000? Graag zouden deze leden een nadere argumentatie vernemen. Het kwam deze leden voor dat de grens van f 175 000 enigszins onduidelijk is gemotiveerd. Voorts vroegen deze leden of inkomen uit vermogen onder de vrijstellingsregeling valt.

Is door de staatssecretaris overwogen om bij de regeling van inkomen uit vermogen aansluiting te zoeken bij het regime in de inkomstenbelasting? Deze leden doelden hierbij op het volgende: de Wet op de inkomstenbelasting onderscheidt in de winstsfeer drie vormen van vermogen, namelijk verplicht privévermogen, verplicht ondernemingsvermogen en keuzevermogen. In de IOAZ zou kunnen worden bepaald dat slechts inkomen wordt genoten uit het ondernemingsvermogen, dat bij de beëindiging van het bedrijf vrijkomt. Privévermogen zou volledig buiten beschouwing kunnen worden gelaten. Met betrekking tot het keuzevermogen – het woord zegt het zelf al – is de door de zelfstandige in het verleden gemaakte keuze bepalend. Om te voorkomen dat zelfstandigen een zo gunstig mogelijk IOAZ-regime voor zichzelf gaan creëren door vlak voor de beëindiging van het bedrijf al het ondernemingsvermogen over te hevelen naar privévermogen zou in de IOAZ kunnen worden bepaald dat met betrekking tot het onderscheid privé- en ondernemingsvermogen de gemiddelden van deze vermogens over een periode van 5 jaar voorafgaand aan de beëindiging van het bedrijf beslissend zullen zijn.

De leden van de C.D.A.-fractie meenden dat bovenstaande regeling op het eerste gezicht redelijker overkomt dan de in artikel 7, tweede lid,

bepaalde regeling. Graag zouden deze leden van de staatssecretaris een reactie op dit onderdeel willen vernemen. Zij verzochten de staatssecretaris daarbij tevens aan te geven wat de budgettaire consequenties van dit voorstel zouden zijn.

De Raad van State heeft enige opmerkingen gemaakt omtrent de definiëring van het begrip vermogen in de IOAZ. De leden van de C.D.A.-fractie zouden het op prijs stellen wanneer de staatssecretaris zich over dit onderwerp meer in detail zou kunnen uitlaten. Wat rekent de staatssecretaris onder het vermogen in de zin van de IOAZ? Wanneer de staatssecretaris van mening is dat het onderscheid privé- en ondernemingsvermogen niet te hanteren is dan zouden de leden van de C.D.A.-fractie graag vernemen op welke wijze en in welke mate in de IOAZ rekening zal worden gehouden met vermogen in de vorm van een eigen huis, met vermogen in de vorm van antieke schilderijen, sieraden, zilverwerk e.d. Met betrekking tot de waardering van het eigen huis vroegen de leden van de C.D.A.-fractie of waardering zal geschieden op basis van vrije oplevering of op basis van bewoonde staat? Graag zouden de leden van de C.D.A.-fractie van de staatssecretaris willen vernemen op welke wijze hij bij algemene maatregel van bestuur het vermogensbegrip nader denkt in te vullen.

Wanneer een zelfstandige en een werkloze werknemer beiden een bedrag van f 200 000 erven, zal de IOAZ-uitkering van de zelfstandige in ieder geval worden verminderd met f 1250 per jaar (5% van f 25 000), terwijl de IOAW-uitkering van de werkloze werknemer onaangetaast blijft. Graag vernamen de leden van de C.D.A.-fractie over deze «ongelijke behandeling» een oordeel van de staatssecretaris.

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen wat gedacht moet worden bij het «zoveel mogelijk» aansluiten bij de wijze van waardering zoals die geldt voor de vermogensbelasting voor de waardering van het vermogen. Zij wilden dit vervangen zien door volledig aansluiten. Zij zouden tevens gaarne vernemen hoe de eigen woning gewaardeerd wordt, als verkoopwaarde zonder bewoners of in bewoonde staat. Hoe wordt de waarde van al dan niet verpachte landbouwgrond bepaald?

Evenals de Raad van State gaven zij met betrekking tot de waardering van het vermogen de voorkeur aan een algemene maatregel van bestuur boven een ministerieel besluit artikel 7, zesde lid.

Niet geheel duidelijk is wat onder inkomen uit vermogen dient te worden verstaan. Zij verzochten om een volledige opsomming in deze. Met name vroegen zij of inkomen uit verpachte grond daaronder wordt gerekend en of de 5% toegerekende inkomsten over het vrijgelaten vermogen van f 175 000 nu in mindering zullen worden gebracht op de uitkering of niet.

De leden van de V.V.D.-fractie vroegen de bewindsman nader te motiveren waarom bij het rekening houden met inkomsten uit vermogen de grens van f 175 000 is gesteld voor het vermogen dat in dit verband buiten beschouwing blijft.

Deze leden vroegen ook of het inkomensbesluit dat op de Toeslagenwet en op de IOAW van toepassing is geworden onveranderd zal gaan gelden voor de IOAZ.

7. De uitkering

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen hoe de berekening van de uitkering zal plaats vinden indien de zelfstandige en zijn of haar echtgeno(o)t(e) in aanmerking komen voor respectievelijk een IOAZ en IOAW uitkering. Op welke wijze zal in dit geval inkomen en vermogen worden vastgesteld en behandeld?

8. Voorwaarden en sancties

In de memorie van toelichting wordt gesteld dat het thans gevoerde beleid met betrekking tot de sollicitatieplicht voor oudere werklozen zal worden voortgezet. De leden van de C.D.A.-fractie vroegen of de leeftijdsgrens op dit moment op 57,5 jaar ligt dan wel 60 jaar. Voor hen was dat tot op heden nog niet duidelijk daar de SVr onlangs met een advies is gekomen om de leeftijd weer terug te zetten op 60 jaar.

Het lid van de R.P.F.-fractie had in de toelichting geen regeling aangehouden die grenzen stelt aan de sanctie-bevoegdheid van de uitvoerende instantie. Vindt hierbij aansluiting plaats aan de uitvoeringspraktijk, zoals die bij de gemeentelijke overheden terzake van de Algemene Bijstandswet (ABW) is gegroeid?

9. Budgettaire gevolgen

Met betrekking tot de budgettaire consequenties stelden de leden van de C.D.A.-fractie vast dat deze in de memorie van toelichting wel erg summier worden uiteengezet. Een nadere onderbouwing stelden deze leden dan ook op prijs, te meer daar op basis van de toelichtende staat van uitgaven van de begroting Sociale Zaken en Werkgelegenheid 1987 ook niet duidelijk wordt, in hoeverre reeds rekening is gehouden met de IOAZ. Deze leden stelden het op prijs te vernemen voor welk bedrag in de begroting van Sociale Zaken en Werkgelegenheid thans reeds middelen zijn opgenomen voor de IOAZ (zo ja, in welk artikel op de begroting en hoeveel), wat voorts in interdepartementaal overleg is afgesproken omtrent de afbouw van de beëindiging van de bedrijfsbeëindigingsregeling op de begroting van Economische Zaken (met daarbij een eventuele overheveling van Economische Zaken-middelen naar Sociale Zaken en Werkgelegenheid en zo ja, in welke mate in 1987) en welk bedrag concreet zal worden toegevoegd aan het Gemeentefonds. De achtergrond van hun opmerkingen over het Gemeentefonds had betrekking op de onduidelijkheid in de memorie van toelichting waar opgemerkt wordt dat de uitvoeringskosten voor de gemeente zullen toenemen met f 6,4 miljoen en dat Rww-uitkeringslasten verminderen met structureel f 7 miljoen, terwijl de uitkeringslasten IOAZ f 15 miljoen zullen bedragen.

Deze leden zouden graag geïnformeerd willen worden omtrent de eventueel tussen verschillende ministeries gemaakte afspraken inzake het voortbestaan en de financiering van de structuurversterkende maatregelen. Zij vroegen tevens hoeveel geld thans met deze maatregelen gemoeid is.

Mag uit de toelichting op blz. 12 worden afgeleid dat structureel een bedrag van f 13,4 mln. extra aan het Gemeentefonds zal worden uitgekeerd, zo vroeg het G.P.V.-fractielid.

Daar de uitvoering van de IOAZ geschiedt door de gemeentelijke overheden heeft het van kracht worden van dit wetsvoorstel een lastenverzwaring voor de gemeenten tot gevolg, aldus het R.P.F.-fractielid. Hier staat een taakverlichting bij verscheidene vakdepartementen tegenover. Zal een en ander tot uitdrukking komen in de personeelsbezetting van respectievelijk gemeenten en ministeries?

10. Artikelen

Artikel 2

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen hoe groot de omvang van de groep zelfstandigen is volgens de criteria, gehanteerd in de fiscale wetgeving (zoals hier genoemd) en hoe groot de groep zelfstandigen is volgens de gegevens van het CBS, respectievelijk EIM en LEI.

Artikel 3

In dit artikel wordt aansluiting gezocht bij het partnerbegrip van de IOAW, Toeslagenwet en de Algemene Bijstandswet. De leden van de C.D.A.-fractie vernamen graag een reactie op de volgende casus-positie. Indien een vrouw recht heeft op een AOW-uitkering en haar man recht heeft op IOAZ, welke toeslagen- en vrijstellingsregeling is dan van toepassing; die van de AOW of die van de IOAZ?

Wat is de reden dat in artikel 3, zesde lid niet wordt aangesloten bij de bepalingen van de AAW, waarin sprake is van tot het huishouden behoren of grotendeels op zijn kosten onderhouden van het kind, aldus vroegen de P.v.d.A.-fractieleden.

Artikel 4

De leden van de C.D.A.-fractie vernamen graag wat er precies moet worden verstaan onder het begrip «inkomen uit of in verband met arbeid in het bedrijfs- of beroepsleven» in artikel 4.

Wordt er rekening gehouden en zo ja, in welke mate, met een beloning voor het ondernemingsvermogen?

Worden vervreemdingswinsten, afschrijvingen en WIR-premies al dan niet geëlimineerd? Met betrekking tot inkomen in verband met arbeid in het bedrijfs- of beroepsleven vroegen de leden van de C.D.A.-fractie of de staatssecretaris enige zodanige inkomensbestanddelen kan noemen. Gelet op het voorgaande vroegen deze leden of het niet de voorkeur verdient aansluiting te zoeken bij het fiscale winstbegrip (zulks uiteraard met correcties voor wat betreft meewerk-af trek, zelfstandigen-af trek, dotaties, fiscale oudedagsreserve en WIR).

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen in dit verband ook wat onder inkomen dient te worden verstaan van een persoon, als bedoeld in artikel 2, vierde lid. Is het inkomen dan gelijk aan het salaris en eventuele tantième vermeerderd met de winst c.q. verminderd met het verlies van de B.V.?

Het G.P.V.-fractielid informeerde of op het moment van aanvraag altijd al wel het inkomen over de voorafgaande drie jaren bekend zal zijn.

Artikel 7

In artikel 7, derde lid, wordt gesteld dat de minister bij algemene maatregel van bestuur nadere regels kan stellen omtrent het begrip inkomen. De leden van de C.D.A.-fractie vroegen of daarbij aansluiting zal worden gezocht bij het inkomensbesluit inzake de Toeslagenwet en de IOAW.

Graag zouden zij geïnformeerd willen worden omtrent de wijze waarop particuliere verzekeringen zullen worden behandeld.

In het tweede lid wordt tot het inkomen gerekend 5% van het vermogen voor zover dit een bedrag van f 175 000 te boven gaat. Moet hieruit worden begrepen, dat het inkomen over de eerste f 175 000 volledig buiten beschouwing blijft, ook indien het vermogen genoemd bedrag (verre) in omvang overtreft? (R.P.F.-fractielid)

Artikel 8

Wat is de reden dat in artikel 8, eerste lid de vrijlating van een gedeelte van het inkomen uit arbeid, beperkt wordt tot 2 jaar en geen verlenging door B & W in specifieke omstandigheden als mogelijkheid wordt open gelaten, zoals wel in de ABW het geval is, aldus vroegen de P.v.d.A.-fractieleden.

Waarom is in het vrij te laten inkomen geen drempel ingebouwd van bij voorbeeld 5% van de inkomsten, zoals wel in bij voorbeeld de Toeslagenwet het geval is?

Artikel 15

Om welke reden wordt in de artikelsgewijze toelichting op het eerste lid, onderdeel 2 gesproken over de inzet van betrokkene in de periode voorafgaand aan de toekenning van het recht op uitkering, terwijl in genoemd artikel zelf wordt gesproken over de periode voorafgaand aan de dag van aanvraag om een uitkering? (R.P.F.-fractielid)

Artikelen 15 en 16

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen of de rol van het arbeidsbureau nader zal kunnen worden toegelicht. Voor hen was deze rol nog niet geheel duidelijk.

Artikel 19

Om welke reden wordt in het eerste lid het begrip werkgever niet gebezigd, terwijl uit de toelichting blijkt dat dit artikel zuiver op de werkgevers is toegespitst? (R.P.F.-fractielid)

Artikel 26

Het G.P.V.-fractielid vroeg waarom de verzorging van minderjarige kinderen niet expliciet wordt genoemd als een sociale omstandigheid die herinschakeling in het arbeidsproces kan verhinderen.

Artikel 35

In onderdeel d worden burgemeester en wethouders niet verplicht de commissie te horen alvorens een beslissing op een bezwaarschrift te nemen. Naar de mening van het R.P.F.-fractielid wordt een zorgvuldige rechtsgang met meer waarborgen omkleed indien het horen van de commissie, eventueel op verzoek van betrokkene, hier verplicht wordt gesteld.

Artikel 41

Hoe verhoudt de in het tweede lid genoemde termijn van 1 maand zich met de in artikel 11, eerste lid, genoemde termijn van 6 maanden? (R.P.F.-fractielid)

Artikel 55

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen naar de verschillen en overeenkomsten tussen de RVO en de IOAZ.

De voorzitter van de commissie,
Kraaijeveld-Wouters

De griffier van de commissie,
Van der Windt